

Του Γιάννη Καρδαρά

Στη κοινωνική συνείδηση και σε βάθος ιστορικού χρόνου η Δικαιοσύνη είναι συνυφασμένη με την έννοια της ισότητας που δεν έχει καμία σχέση με την ισοπέδωση. Η Δικαιοσύνη αντανακλά τους κοινωνικούς συσχετισμούς και τις ανισότητες που επικρατούν στη κοινωνία και κατά συνέπεια παρατηρούνται στις αποφάσεις των εκπροσώπων της Δικαστικής εξουσίας φαινόμενα άνισης αντιμετώπισης.

Οι πολίτες, πολλώ μάλλον οι Δικηγόροι, γινόμαστε δέκτες φαινομένων άνισης δικαστικών κρίσεων και ευνοϊκής μεταχείρισης στις περιπτώσεις οικονομικών ή άλλων εγκλημάτων ή άνισης και ευνοϊκής μεταχείρισης των όποιων «μεγαλόσχημων», ανεξαρτήτως των αδικημάτων που έχουν διαπράξει, ή καθυστερούμενων ή κατά περίπτωση ταχύτερα εκδικαζόμενων ή διεκπεραιούμενων υποθέσεων.

Από την άλλη πλευρά όλες και όλοι έχουμε αντιμετωπίσει στη διαδρομή μας την με δογματικό τρόπο εφαρμογή των διατάξεων του Νόμου όπου οι Δικαστικές αποφάσεις σε συγκεκριμένα αδικήματα είναι ανελαστικές και ιδιαίτερα αυστηρές, (όπως για παράδειγμα στη πρόσφατη περίπτωση της Ηριάννας και του Περικλή), και σε άλλες περιπτώσεις ήπιες και προστατευτικές όπως για παράδειγμα η ποινική μεταχείριση των ενόχων της Μανωλάδας (σε σημείο να εκτεθεί η Δικαστική εξουσία της Ελλάδας στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων) ή του πρώην Δημάρχου της Ζαχάρως και τόσων άλλων περιπτώσεων.

Ένα πάντως δείγμα των άνισης κρίσεων είναι αυτό που αφορά το ίδιο το σώμα των Δικαστών και των προσωπικών συμφερόντων τους είτε πρόκειται για τις οικονομικές απολαβές τους με τις αποφάσεις του Μισθοδικείου για προκλητικές αυξήσεις των αποδοχών τους εν μέσω οικονομικής κρίσης, είτε με την προκλητική προσπάθεια να αποφύγουν προσφάτως τον ουσιαστικό έλεγχο των περιουσιακών τους στοιχείων (πόθεν έσχες), πάντα βέβαια υπό ένα νομικό μανδύα επιχειρημάτων συνταγματικότητας ή προστασίας των προσωπικών τους δεδομένων.

Είναι άλλο θέμα η διαφύλαξη του κύρους της Δικαστικής εξουσίας η οποία τοποθετείται εκ των πραγμάτων στο κέντρο έντονων αντιπαραθέσεων μεταξύ συμφερόντων που έως ένα βαθμό είναι κατανοητό ως επιχείρημα και είναι άλλο θέμα να ζητεί η Δικαστική εξουσία εξαιρέσεις και ειδικούς όρους που να κατατείνουν στο «ανεξέλεγκτο».

Η ανακολουθία τουλάχιστον σε ότι αφορά τις αποδοχές των Δικαστών έγκειται στο ότι το ΣτΕ έχει κρίνει συνταγματικά τα Μνημόνια που επιβλήθηκαν από τους Δανειστές στη χώρα, που με τις περικοπές των μισθών και των συντάξεων γονάτισαν τη κοινωνία πλην όμως οι περικοπές στις αποδοχές των Δικαστών έχουν κριθεί αντισυνταγματικές.

Οι εικόνες αυτές των άνισων δικαστικών κρίσεων των εκπροσώπων της Δικαστικής εξουσίας τραυματίζουν την Δικαιοσύνη και αφαιρούν από τον πολίτη την εμπιστοσύνη προς αυτήν.

Θεωρώ ότι έχει σημασία να αναφερθούμε στην επιλεκτική βραδύτητα των ρυθμών που κινείται η Δικαστική εξουσία σε ορισμένες υποθέσεις όπως στην υπόθεση του Χρηματιστηρίου από το 2000, ή της SIEMENS ή τα «στημένα» ή όταν αφήνει τεχνηέντως χωρίς έλεγχο και προσοχή ένα τυπικό ελάττωμα π.χ. μία μετάφραση ή ένα τυπικό στοιχείο ή μια αναρμοδιότητα ώστε μετά από χρόνια να οδηγείται ο κατηγορούμενος σε απαλλαγή για τυπικούς λόγους είτε και στη παραγραφή των αδικημάτων.

Το θέμα είναι τεράστιο και δεν αφορά μόνο τις ποινικές, αλλά εξίσου και τις αστικές και διοικητικές διαδικασίες και διαφορές στα Δικαστήρια.

Είναι προφανές ότι όλα τα ανωτέρω δεν αφορούν συλλήβδην όλους τους Δικαστές αλλά την μερίδα αυτών που διακατέχονται από την άποψη για «ανεξέλεγκτη εξουσία» που υποκρύπτει έναν «ελιτισμό».

•
Θα ήταν παράλειψή μου εάν δεν έκανα και μία αναφορά στην συνειδητή ή ασυνειδητη απόσταση του Δικαστικού Σώματος από την κοινωνία εξαιτίας ενός επίκτητου «ελιτισμού» και στην απαράδεκτη συμπεριφορά του σε πολίτες διαδίκους και δικηγόρους.

Ποια είναι η λύση ή ορθότερα οι προτεινόμενες λύσεις;

Ποιος είναι ο απαραίτητος ανασχεδιασμός ώστε να θεραπευτούν ή να μειωθούν, όλα τα παραπάνω;

Η απάντηση που μου έρχεται είναι ο «δημόσιος διάλογος» που θα πρότεινα στον Υπουργό Στ. Κοντονή να αναλάμβανε τη πρωτοβουλία να τον υλοποιήσει.

- Στο δημόσιο διάλογο θα μπορούσαν να τεθούν θεσμικά αντίβαρα για τους κ.κ. Δικαστές όπως για παράδειγμα να συνεκτιμάται (απλώς) η γνώμη του οικείου Δικηγορικού Συλλόγου για την προαγωγή των Δικαστών μέχρι κάποιο βαθμό.

- Πάντως μία από τις προτάσεις που κατέθεσε η Δικηγορική μας Παράταξη στις πρόσφατες Δικηγορικές εκλογές (προφανώς θα υπάρχουν και πολλές άλλες) που κατά την γνώμη μου συνδέεται με τα παραπάνω φαινόμενα απομάκρυνσης του Δικαστικού Σώματος από την κοινωνία και την ελιτίστικη κυρίαρχη ιδέα της «ανεξέλεγκτης εξουσίας» είναι η υποχρεωτική άσκηση Δικηγορίας επί 5 τουλάχιστον έτη πριν να εισαχθεί ο-η ενδιαφερόμενος –η στην «ΣΧΟΛΗ ΔΙΚΑΣΤΩΝ» για φοίτηση που να διαρκεί ένα έτος. (σήμερα διαρκεί δύο (2) έτη η φοίτηση και οι προϋποθέσεις είναι το 28ο έτος της ηλικίας, διετής άσκηση δικηγορίας ή μονοετής Δικηγορία εάν διαθέτει διδακτορικό).

- Η Δικηγορία στη πράξη αναμφίβολα είναι η καλύτερη Σχολή για τους μελλοντικούς Δικαστές για ισονομία στις κρίσεις τους και σαφώς αποτελεί ένα μειωτικό συντελεστή της απόστασης τους από την κοινωνία.

ΥΓ: Και ένα θέμα που ενδεχομένως να χαρακτηριστεί «λαϊκίστικο».

80-100 ΘΕΣΕΙΣ ΣΤΑΘΜΕΥΣΗΣ ΓΙΑ ΤΑ ΙΧ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΩΝ ΤΟΥ ΣΤΕ ΠΛΗΣΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ

• Στο ΔΣ του «Ταμείου Χρηματοδότησης Δικαστικών Κτιρίων» (ΤΑΧΔΙΚ) την 11/12/2017 ήρθε ως θέμα προς συζήτηση και λήψη απόφασης η «Μίσθωση 80 στεγασμένων θέσεων στάθμευσης των ΙΧ αυτοκινήτων των Δικαστών του ΣτΕ με απευθείας συμφωνία (χωρίς διαγωνισμό) λόγω δύο προηγθέντων άγονων μειοδοτικών διαγωνισμών(σύμφωνα με το αρ. 27 του ΠΔ 715/1979 που αφορά τα ΝΠΔΔ όπως το ΤΑΧΔΙΚ) Σύμφωνα με τα με αριθμ. 288/19-9-2017 και 425/21-11-2017 έγγραφα του ΣτΕ ζητήθηκε η ταχύτερη δυνατή έγκριση της απευθείας ανάθεσης στην εταιρεία «Polis Park Αττική Στάθμευση ΑΕ (Αθηναϊκός Σταθμός Αυτοκινήτων ΑΕ Παραχώρησης) έναντι μηνιαίου μισθώματος 5.175 ΕΥΡΩ για 3 έτη=186.300 ΕΥΡΩ.

• Το ΔΣ του ΤΑΧΔΙΚ κατά πλειοψηφία ενέκρινε την ανωτέρω δαπάνη για τα ΙΧ αυτοκίνητα των Δικαστών του ΣτΕ.

• Ένα μέλος του ΔΣ και εγώ προσωπικά διαφωνήσαμε. Σε ότι με αφορά η διαφωνία μου δεν έγκειται στους λόγους εάν δικαιούνται οι κ.κ. Σύμβουλοι Επικρατείας χώρων στάθμευσης των ιδιωτικών αυτοκινήτων τους πλησίον των Δικαστηρίων του ΣτΕ, ή αν όφειλε η Πολιτεία να προβλέπει θέσεις στάθμευσης των ΙΧ των ανώτατων λειτουργών, ή εάν είναι νόμιμη η μη η χρηματοδότηση από το ΤΑΧΔΙΚ.

• Στη σημερινή συγκυρία της οικονομικής κρίσης και της στενότητας οι πολίτες και επομένως και οι κ.κ. Ανώτατοι Δικαστές αναλαμβάνουν το μέρος των βαρών που τους αναλογεί. Οι ίδιες αντιρρήσεις μου ισχύουν και για τα ΙΧ αυτοκίνητα και άλλων κρατικών λειτουργών όπου και εάν εγκρίνονται αντίστοιχες δαπάνες.

Γιάννης Καρδαράς

Μέλος ΔΣ του Δικ. Συλλ. Πειραιά

Μέλος ΔΣ του ΤΑΧΔΙΚ

